

Pécsi Tudományegyetem
Irodalomtudományi Doktori Iskola
Kultúratudományi Doktori Program

TÉZISFÜZET

Guld Ádám

Az EMO

**Egy kortárs stílusközösség a média kulturális
tanulmányozásának tükrében**

című Ph.D. értekezéséhez

Témavezető:

Dr. Havasréti József

Pécs, 2013

Tartalom

<i>I. Kutatási előzmények és a választott téma indoklása</i>	<i>2</i>
<i>II. A dolgozat felépítése: témák, tézisek, módszerek.....</i>	<i>3</i>
<i>III. Az értekezés főbb eredményei.....</i>	<i>5</i>
<i>IV. Hivatkozások.....</i>	<i>7</i>
<i>V. Publikációs lista</i>	<i>8</i>

I. Kutatási előzmények és a választott téma indoklása

Korábbi munkáimban már több alkalommal foglalkoztam a média identitásformáló hatásával és ezzel összefüggésben felmerülő legkülönbözőbb társadalmi-kulturális problémákkal.¹ Ezekben az írásaiban az identitás egyetlen speciális szegmensére, a társadalmi nem kategóriájára fókuszáltam, miközben azt a folyamatot értelmeztem, ahogyan a társadalmi nemre is alkalmazhatóvá válnak a későmodern identításra jellemző karakterisztikus jegyek, úgymint a játékoság, a bizonytalanság, a képlékenység, a decentralizálódás, a széttöredezettség és a fantázia szerepe (Hellerlich & White 1998). Ezek az identitás problematikájára vonatkozó kérdések vezettek el ahhoz a felismeréshez, hogy a posztmodern médiakultúra és a posztmodern médiatársadalom összefüggéseiben vizsgálható jelenségek megértéséhez a társadalom jelentésalkotási folyamataiba kell bepillantást nyernünk. Disszertációm a fent vázolt komplex teoretikus megközelítések segítségével egy aktuális társadalmi-kulturális probléma természetét derítette fel.

Néhány évvel ezelőtt egy újságcikk kapcsán kezdett körvonalazódni előttem egy olyan társadalmi-kulturális kérdés, amelynek értelmezésében izgalmas lehetőségek

¹ 2007-ben megvédett egyetemi szakdolgozatom az említett témakörben született, ez 2009-ben jelent meg a *Médiakutató* című folyóiratban *A Madonna-jelenség és a sztárság konstituálódása a posztmodern médiában* címmel (Guld 2009). Ugyanennek a problémának egy további megközelítését dolgoztam ki az *Identitás és medialitás interrelációi a minimalista prózában – A médiatársadalom kritikája Chuck Palahniuk Fight Club című regényében* című tanulmányban (Guld 2011).

kínálkoznak, ha a média, az identitásformálás és a társadalmi jelentésalkotás viszonyait a fent vázolt pozícióból próbáljuk megragadni. A megfigyelt jelenség egy az utóbbi néhány évben Magyarországon is nagy népszerűségnek örvendő, a populáris média csatornáin is megjelenő, azonban elsősorban hálózati felületeken keresztül szerveződő ifjúsági kultúrával, az EMO-val kapcsolatos. Az EMO esetében – más aggasztó problémák mellett – a nemiség kategóriájának képlékennyé válása volt a csoport egyik legfőbb jellemvonása. A jelenség, amely sokak szerint az öngyilkosság, az öncsonkítás, a biszexualitás és a homoszexualitás propagálásával fenyegetett, a közvélemény élénk érdeklődését is felkeltette. A kérdés fontosságát hangsúlyozta az a morális pánik² is, amely a témával kapcsolatban a magyarországi médiában körvonalazódott. Ezt a feltételezést támasztották alá azok a témával foglalkozó híradások, amelyek hírműsorokban, sorozatokban, talkshow-kban és például a szülők felelősségét firtató legkülönbözőbb magazinokban jelentek meg a kétezres évek végén.

A jelenség kapcsán kialakult diskurzusok, többek között az irányzatot jellemző morális pánik problematikája, jól kibonthatóak azoknak a kultúra- és identitáselméleteknek a tükrében, amelyek a későmodernitásra jellemző identitáskonstrukciókat alapvetően a média által generálnak írják le. Ezeken keresztül láthatóvá válik, ahogyan az EMO-ra jellemző instabil identitáskonstrukcióra a társadalmi jelentések legkülönbözőbb rétegei rakódnak rá. Ezzel összefüggésben felmerülhet a kérdés, hogy egy a későmodern médiakörnyezetbe beleszülető stíluskultúra milyen önreprezentációs gyakorlatokkal rendelkezik, azaz követői hogyan jelenítik meg önmagukat a

² A dolgozatban a morális pánik fogalmát alapvetően Császi Lajos írásainak megfelelően értelmezem (Császi 2003 a).

mediális térben, illetve az, hogy a társadalom többségi véleményét tükröző kommunikációs csatornák milyen képet alkotnak a csoportról. Alapvetően ez az a két megközelítés, amelyek vizsgálatát négy különböző területen elvégzett kulturális mélyfúráson keresztül valósítottam meg.

II. A dolgozat felépítése: témák, tézisek, módszerek

A szubkultúrákkal kapcsolatos társadalomtudományos érdeklődésnek ma már több évtizedre visszatekintő hagyományai vannak. A szubkultúra-kutatással foglalkozó, alapvetően amerikai és angol gyökerekből táplálkozó irányzat jól kidolgozott interpretációs keretet biztosít számos társadalmi és kulturális jelenség tanulmányozásához. Az elmúlt bő egy évtized során azonban egy olyan új értelmezési lehetőség feltűnését is megfigyelhettük, amely a szubkultúrák kialakulásának és működésének dinamikáit már alapvetően a vizuális médiumok által uralt médiatársadalom kontextusában helyezi el. A poszt-szubkulturalizmusként ismertté vált áramlat izgalmas lehetőségeket kínál abban az esetben, ha a kortárs kulturális képződményeket a vizualitás jelentőségét hangsúlyozó, a posztmodern korszakra jellemző identitásformálás és a posztmodern médiakultúra összefüggéseiben vizsgáljuk.

A dolgozat első két tematikus egysége ezekre a lehetséges összefüggésekre mutat rá az EMO stílust jellemző médiareprezentációk és tágabb értelemben vett médiahasználatokon keresztül. E fejezetekben a téma meghatározó külföldi és hazai szerzőinek segítségével bemutatásra került a szubkultúrakutatás rövid fejlődéstörténete, valamint a poszt-szubkulturalista megközelítés releváns tézisei,

illetve ennek kritikái.³ Az ily módon konceptualizált elméleti háttér segítségével tárgyaltam az EMO irányzathoz köthető, hálózati platformokon kibontakozó általános médiahasználati gyakorlatokat, majd a képiség fogalmkörére fókuszálva, egy hazai rajongói oldalon elvégzett esettanulmányon keresztül értelmeztem a stílusközösség önreprezentációs gyakorlatát.

A dolgozat következő része már a tömegmédiában zajló, az EMO-val kapcsolatos társadalmi jelentésalkotás folyamataival foglalkozik, miközben fokozott hangsúly esik a stílussal összefüggésben megfigyelhető hazai fejleményekre. A fejezet problémafelvetésének háttérében az a felismerés áll, hogy napjaink karnevalisztikus médiakörnyezetében megszokott jelenségnek számít, hogy különböző stílusok váltják egymást anélkül, hogy ezek különösebben mély nyomot hagynának emlékezetünkben. Ezek közül csupán néhány képes arra, hogy a közönség figyelmét tartósan lekösse és túlélje az állandóan változó trendek szelekciós hatását. A médiakultúra⁴ közegében általánosan megfigyelhető jelenség, hogy egy-egy stílusirányzat ma már csak úgy tud tartósan kitűnni, hogy egyre kényesebb határokat feszeget a hétköznapi társadalmi normák tekintetében. E folyamatnak jellemző példája az EMO, amely számos ponton áthágja a viselkedési normák határait, ami az egyik kézenfekvő magyarázatnak tűnik abban az esetben is, ha az irányzatot övező felfokozott érdeklődést szeretnénk megérteni.

A dolgozat harmadik tematikus egysége tehát az EMO-jelenséggel összefüggésben kialakult, a nyomtatott és az elektronikus médiában formálódó morális pánik

³ A dolgozatban a poszt-szubkulturalizmus fogalmát David Muggleton és Rupert Weinzierl munkái alapján mutatom be (Muggleton & Weinzierl 2005).

⁴ A médiakultúra fogalmát Douglas Kellner értelmezésének megfelelően használom (Kellner 1995).

természetét tárja fel, a probléma megjelenésétől kezdve az általános érdeklődés lecsengésének pillanatáig. Noha mára a szubkulturakutatás főárama eltávolodott a deviancia-elméletektől, az efféle problémafelvetés indokolja azt, hogy kitekintsünk a deviancia szociológiájának irodalmára, s ezzel párhuzamosan értelmezzük a morális pánik természetét, illetve a szubkulturákkal kapcsolatos médiapánik sajátosságait. A fejezet további, hangsúlyosabb része az EMO-ról szóló közlemények és hírek diskurzuselemzésével foglalkozik. Itt a társadalmi jelentésalkotás folyamatait megvilágítva arra kerestem a választ, hogy milyen témakonstrukciók mentén, illetve hogyan bontakozott ki a magyarországi EMO-pánik, majd ezzel összefüggésben azt tártam fel, hogy a stílus vélt vagy valós veszélyei okán miféle aggodalmak merültek fel a médiában, továbbá kik és hogyan hallatták hangjukat a probléma kapcsán.

A dolgozat negyedik részében a stíluskultúra médiareprezentációi és a bulvárnilvánosság természetének összefüggései kerülnek fókuszba.⁵ A fejezet a televíziós talkshow által teremtett bulvárnilvánosság kontextusában vizsgálja az EMO és a média jelentésalkotási folyamatait. A témaválasztást az indokolhatja, hogy az elmúlt bő egy évtized során tanúi lehettünk annak, ahogyan a talkshow megjelenik, jelentős sikereket ér el, majd ugyanilyen gyorsasággal tűnik el a hazai képernyőkről. Mindeközben a talkshow-k jellemző tulajdonsága maradt, hogy a közvélemény számára legérdekesebb, legaktuálisabb kérdéseket dolgozták fel úgy, hogy az összetett problémák is közérthetőek legyenek. Ebből következik, hogy az EMO, mint a kétezres évek végének egyik legnépszerűbb ifjúsági kultúrája, szintén a délutáni kibeszélőműsorok érdekes témájává válhatott.

⁵ Ezekben a fejezetekben nagymértékben támaszkodom Császi Lajos bulvármédiával kapcsolatos eredményeire (2003 b).

Ennek kapcsán arra kerestem a választ, hogy napjainkban a televízió, és azon belül is a bulvármédia nyilvánossága, milyen módon járulhat hozzá a zenei irányzatokkal kapcsolatos társadalmi és kulturális kérdések bemutatásához és megvitatásához. E cél érdekében egy népszerű délutáni beszélgető műsor adásának narratológiai vizsgálatára került sor, melynek segítségével azt kutattam, hogy a televízióban az EMO-ról elmesélt történetek elemzése miféle tartalmi és ideológiai összefüggésekre deríthet fényt.

A dolgozat utolsó empirikus fejezeteiben az EMO stílus vizsgálatán keresztül a mainstream popkultúrában meghonosodott stílusirányzatok képlékenységéhez és átjárhatóságához fűződő tételek kerülnek kritikai megvilágításba. Ennek során az ifjúsági kultúrák és stíluskultúrák etnicitással kapcsolatos vonatkozásai kerülnek előtérbe, melynek során a magyarországi roma kisebbség körül kialakult, alapvetően az autentikusság problémáját tematizáló hálózati diskurzusokat vizsgáltam. A téma aktualitását az adja, hogy a magyarországi romák szubkulturális identitásával kapcsolatos diskurzusok máig is többnyire csak az etnikai szubkulturák fogalomkörére koncentrálnak, melyekben a romákat két szélsőségesen leegyszerűsített képpel azonosítják. Az egyikben a roma kultúrának a mainstream által kreált, idealizált és romantizált képe dominál, míg a másik megközelítésben a szubkultúra határait mediális felületeken gerjesztett morális pánikok jelölik ki. Ez utóbbi, máig dominánsnak tűnő megközelítésben, a kisebbség tagjait deviáns magatartásmintákkal, és sok esetben bűnözői csoportokkal azonosítják. Mindeközben kevés szó esik arról, hogy a mainstream populáris kultúrában cirkuláló identitáskonstrukciók a szubkulturális azonosulás szintjén milyen lehetőségeket kínálnak fel a fiatal romák számára.

Ezekből a felismerésekből kiindulva a dolgozat ötödik részében egy esettanulmányon keresztül mutatom be azokat a folyamatokat – azonosulási kísérleteket és kirekesztő mechanizmusokat –, amelyek az EMO stílussal összefüggésben, elsősorban a hálózati környezetben realizálódnak. Ennek során áttekintésre kerülnek a poszt-szubkulturalista megközelítés szerzőinek releváns tézisei, illetve a koncepciókban felfedezhető hiányosságok azonosítása mellett az elméleti háttér továbbgondolására és pontosítására is kísérletet teszek. Ezzel párhuzamosan mutatom be a kutatás empirikus anyagát, egyes vitafórumokként működő magyarországi mikroblogok sajátosságait. Itt az etnicitás problémáján keresztül kerül megvitatásra az EMO stílussal való azonosulás hitelessége, vagy ennek lehetősége.

III. Az értekezés főbb eredményei

Az EMO-jelenség sokszínűségéből következik, hogy a kutatási anyag nem holisztikus szemléletmódot követ, korántsem tematizálja az irányzattal kapcsolatos valamennyi aktuális problémát. Ehelyett a vizsgálatban szereplő témák kiválasztását az az elv vezérelte, hogy bemutassam azokat a lehetőségeket, amelyek abban az esetben tárulnak fel, ha egy kortárs ifjúsági kultúrával kapcsolatos kérdéseket a média kulturális tanulmányozásának kontextusában helyezzük el. Ebben a megközelítésben az a felismerés jut érvényre, hogy a média egyre hangsúlyosabb szerephez jut a zenei stílusok mentén szerveződő ifjúsági kultúrák vagy stílusközösségek megjelenítésében és működésében. A média tanulmányozásán keresztül pedig nemcsak pontosabb képet alkothatunk ezekről a

kulturális formációkról, hanem az eredmények arra is lehetőséget adnak, hogy a társadalmi és kulturális viszonyokkal kapcsolatos általános érvényű összefüggésekre is rámutassunk. Ennek az elképzelésnek megfelelően olyan kérdéseket vizsgáltam, mint a szubkulturális identitás és a divat, valamint a média összefüggései; az EMO irányzattal kapcsolatban kialakult médiapánik; a klasszikus tömegművelődés és a bulvármédia reakciói; valamint a globális főáram és a lokális mellékáram képviselőinek az etnicitással kapcsolatos reakciói. Összegzőként elmondható, hogy a dolgozat megközelítésmódja és a vizsgálat eredményei az alábbi törekvéseknek kívántak megfelelni:

- Először is a dolgozat témaválasztása egy mindeddig kevésbé tisztázott jelenséget kívánt tudományos eszközökkel megragadni. Az EMO hazánkban is a kétezres évek végének legismertebb, s ezzel együtt a legtöbb vitát kiváltó irányzata, ennek ellenére nem születtek olyan átfogó tanulmányok a témában, amelyek társadalomtudomány megközelítései alapján tárják fel a jelenség kulturális vonatkozásait. Ezzel szemben a stílus többnyire csak a közvéleményben cirkuláló, jellemzően negatív sztereotípiák alapján ismert. A dolgozat egyrészt ezt a hiányosságot igyekezett pótolni, azzal a határozott céllal, hogy az irányzat karakterisztikus jellemzőihez igazodva, a médiatudomány szempontjából közelítsen a tárgyhöz.
- Másodszor, a dolgozat vizsgálatai felhívják a figyelmet arra, hogy a hazánkban többnyire mellőzött, a posztmodern irányzatokhoz köthető poszt-szubkulturalista megközelítésmód lényeges kapcsolatokat tárhat fel a kortárs ifjúsági kultúrák működése, valamint a média, a stílus, a divat és

az identitás viszonyrendszerében. Az irányzat legfontosabb eredménye az, hogy míg a klasszikus szubkultúra-kutatások a média jelentőségét többnyire figyelmen kívül hagyták, addig a poszt-szubkulturalisták a kortárs társadalmi folyamatok vizsgálata közben felismerik, hogy a média ma már meghatározó szerepet gyakorol a zenei stílusok mentén formálódó szubkulturális csoportok kialakulásában, megjelenítésében és működésében. S bár a poszt-szubkulturalizmus megjelenése óta eltelt években az irányzat hiányosságaira számos kritikus rámutatott, a kutatás empirikus eredményei alátámasztják, hogy a koncepció releváns válaszokat adhat bizonyos, a mainstream populáris kultúrában meghonosodott stílusirányzatok kapcsán.

- Harmadszor, kiderült, hogy a szubkultúrákkal kapcsolatos klasszikus szociológiai megközelítések akkor is magyarázó erővel bírnak, ha azokat kultúraelméleti kontextusba átemelve, a médiakutatás területén szeretnék alkalmazni. Ennek megfelelően, egyrészt a morális pánikok és a deviancia szociológiájának fogalomrendszerével sikerült magyarázatot adnunk az EMO-val összefüggésben kialakult felfokozott médiaérdeklődésre. Másrészt ennek eredményeként pontosabb képet kaptunk arról is, hogy a fiatalok körében jelentős népszerűségnek örvendő stílus miért zaklatta fel a felnőtt társadalom kedélyeit, illetve milyen általános félelmek húzódtak meg az eltúlzott reakciók hátterében.
- Negyedszer, a dolgozatban kísérletet tettem arra, hogy egy kortárs ifjúsági kultúra kapcsán a társadalmi jelentéssalkotás folyamatait kifejezetten a bulvármédia nyilvánosságmodelljén keresztül ragadjam

meg. Ez a célkitűzés jól igazodik ahhoz a törekvéshez, hogy pontosabb képet alkossunk a nyilvánosságot ma általánosságban jellemző bulvarizálódás folyamatáról. A bulvarizálódás az utóbbi egy évtized során ugyanis nemcsak a média működésének szabályait alakította át gyökeresen, hanem a nyilvánosság szerkezetében tetten érhető egyéb hatásai mellett, a kortárs ifjúsági kultúrákkal kapcsolatos kérdések bemutatására is rányomta bélyegét. S bár a bulvár kategóriájába tartozó médiatermékek nem alkotnak pontos, hiteles képet a bemutatott ifjúsági kultúrákról, stilizált ábrázolásmódjukkal mégis képesek arra, hogy az ezekkel kapcsolatos általános attitűdöket megjelenítsék és a közönség figyelmét a problémára irányítsák. A dolgozatban ezzel a kérdéssel összefüggésben foglalkoztam a televízióknak mint kulturális médiumnak a szerepével, és bizonyítottam azt, hogy a bulvármédia egy laikus televízió néző számára is értelmezhető módon mesél el az EMO-ról olyan történeteket, amelyek a társadalmat foglalkoztató és a témához köthető csaknem valamennyi aktuális kérdést tematizálják.

- Ötödször, a dolgozatban a szubkulturális identitások és az etnikai identitások nem egyszer egymást kizáró alakzatain keresztül arra hívtam fel a figyelmet, hogy még egy az EMO-hoz hasonlóan népszerű irányzat sem képes megszabadulni a forráskultúrát jellemző kulturális korlátoktól úgy, hogy közben egy teljes egészében transzkulturális és transzlokális hibridkultúra szülessen. A vizsgálat bizonyította, hogy az EMO, ami az amerikai fehér középosztályból származik, hazánkban is csak a hasonló pozícióban lévő fiatalok körében lehet hiteles, miközben a stílusközösség élesen elhatárolódik a társadalom perifériáin elhelyezkedő csoportok

integrációs törekvéseitől. Ezzel a megállapítással párhuzamosan a poszt-szubkulturalisták egy lényeges tételét is sikerült árnyalni, miszerint a posztmodern korban a globális főáram és a lokális mellékáramok közötti átjárhatóság akadálymentessé válik.

Végül érdemes megjegyezni, hogy a fent vázolt gondolatmenetet folytatva, a már elvégzett munkát kiegészítve, számos olyan aktuális kérdés is felmerülhet, amely tovább árnyalhatja az EMO-val kapcsolatos eredményeket. Noha az EMO a kétezer-tízes évek óta kevesebb figyelmet kap a hazai médiában, ez nem jelenti azt, hogy a stílus nincs jelen a könnyűzenei színtereken, illetve az ahhoz kapcsolódó ifjúsági kultúrákban. Másrésről, míg hazánkban az EMO-val kapcsolatos médiapánik és az azzal szorosan összefüggő felfokozott társadalmi érdeklődés már lecsengett, addig más országokban, ahova az irányzat jelentős késéssel érkezett meg – jellemzően kelet-európai országokról, valamint a fejlődő országokról van szó –, a stílus térhódítását kísérő társadalmi és kulturális konfliktusok éppen a kutatás lezárásának idején érik el csúcspontjukat.

Látható tehát, hogy többek között az itt említett okokból kifolyólag, az EMO-jelenség továbbra is olyan aktuális kutatási területnek tekinthető mind hazai, mind pedig nemzetközi szinten, amely alkalmas lehet a média, a stílusok, a zene, az identitás, a kultúra és a kortárs társadalom komplex összefüggéseinek vizsgálatára.

IV. Hivatkozások

Bókay Antal, Vicsek Béla, Szamosi Gertrúd, Sári László (2002): A posztmodern irodalomtudomány kialakulása. Budapest: Gondolat.

Császi Lajos (2003 a): *Tévéeőrőszak és morális pánik*. Budapest: Új Mandátum Kiadó.

Császi Lajos (2003 b): A média tabloidizációja és a nyilvánosság átalakulása. *Politikatudományi Szemle*, 2003/2. 157-172.

Elliott, Anthony (1996): *Subject to Ourselves*. Oxford: Polity Press.

Guld Ádám (2009): A Madonna-jelenség és a sztárság konstituálódása a posztmodern médiában. *Médiakutató*, tavasz. 17-33.

Guld Ádám (2011): Identitás és medialitás interrelációi a minimalista prózában – A médiatársadalom kritikája Chuck Palahniuk *Fight Club* című regényében. *Új Dunatáj*, 16/3. 35-45.

Hacking, Ian (1995): *Rewriting the Soul: Multiple Personality and the Sciences of Memory*. Princeton: Princeton University Press.

Hellerich, Gert & Daniel White (1998): *Labyrinths of the Mind, The Self in the Postmodern Age*. New York: State University of New York Press.

Kellner, Douglas (1995): *Media Culture*. New York: Routledge.

Muggleton, David & Rupert Weinzierl (2005): *The Post-Subcultures Reader*. Oxford: Berg.

V. Publikációk

Folyóiratcikkek és tanulmányok:

Guld Ádám (2013): „Ne Bántsátok az EMO barátaimat!” Roma asszimiláció és szegregáció alakzatai egy kortárs ifjúsági kultúra tükrében. In. Bogdán Mária, Feischmidt Margit, Guld Ádám: „*Csak Másban*”. Roma reprezentáció a magyar médiában. Budapest/Pécs: Gondolat. pp. 15-45.

Guld Ádám (2012): „Nem transzvesztita, nem depressziós, csak emós” Az emo által előidézett morális pánik a magyarországi elektronikus és nyomtatott sajtó tükrében In: Havasréti József, Guld Ádám: *Zenei szubkultúrák médiareprezentációja: Stílusok, színterek, identitáspolitikák*. Budapest/Pécs, Gondolat. pp. 185-218.

Guld Ádám (2011): Sztárnak lenni. Hírnév és hírhedség dimenziói a mediatizált nyilvánosság korában. MEDIÁRIUM 2011:(1-2) pp. 105-109.

Guld Ádám (2011): Identitás és medialitás interrelációi a minimalista prózában. A médiatársadalom kritikája Chuck Palahniuk Fight Club című regényében. ÚJ DUNATÁJ XVI. évf.(3) pp. 36-44.

Guld Ádám (2011): Az emo - egy poszt-szubkulturális közösség? Stílus, divat, identitás összefüggései egy kortárs ifjúsági kultúra médiareprezentációjának tükrében. MÉDIAKUTATÓ XII. évf.(1) pp. 63-74.

Guld Ádám (2011): Emók a világhálón. Az EMO posztsubkulturális interpretációjának lehetősége a hálózati kommunikáció tükrében. INFORMÁCIÓS TÁRSADALOM XI.. évf. 1-4. sz. pp. 188-202.

Guld Ádám (2010): The Media Discourse: Can Popular Culture Fight Against Poverty and Social Exclusion? In: *Inclusion through Education and Culture*. Forth Annual Conference of the University Network of the European Capital of Culture 2010.

Guld Ádám (2009): A Madonna-jelenség és a sztárság konstituálódása a posztmodern médiában. MÉDIAKUTATÓ X. évf.:(1) pp. 17-29.

Recenziók:

Guld Ádám (2012): Beszéljük ki a kibeszélő műsorokat! Császi Lajos A mindennapi élet tabloidizációja a populáris médiában – A Mónika-jelenség kulturális szociológiai vizsgálata című könyvéről. MÉDIAKUTATÓ XIII:(1) pp. 111-114.

Guld Ádám (2012): Hogy van angolul? Nick Caramella és Elizabeth Cambridge English for the Media című könyvéről. ÚJ DUNATÁJ XVII:(1-2.) pp. 73-76.

Guld Ádám (2011): A hangok útján. MÉDIAKUTATÓ XII. évf:(2) pp. 115-117.

Guld Ádám (2010): Képeken innen, szavakon túl: Maksa Gyula Változatok képregényre című könyvéről. TABULA 13:(2) pp. 257-264.

Guld Ádám (2010): Városi tér, kultúra, kommunikáció: Szijártó Zsolt (szerk.) Köz/tér című könyvéről. TABULA 13:(2) pp. 269-273.

Szakfordítások:

Paul Smith (2012): Írás, általános tudás és posztmodern antropológia. Fordította: Guld Ádám. KULTÚRA ÉS KÖZÖSSÉG III.-IV.:(3-4.) pp. 131-139.

Michael Haldrup, Jonas Larsen (2012): A családi tekintet. Fordította: Guld Ádám, Tolnai Leona. In: Bódi Jenő, Pusztai Bertalan (szerk.) *Túl a turistatekinteten: A turizmus kritikai és kultúratudományi perspektívái*. Budapest/Pécs/Szeged: Gondolat Kiadó, 2012. pp. 270-298.

A. C. Hepburn (2012): Etnicitás és hatalom viszonya vitatott helyzetű városokban: a történelmi tapasztalat. Fordította: Guld Ádám. KULTÚRA ÉS KÖZÖSSÉG III.-IV.:(3-4.) pp. 123-129.

Szerkesztett kötetek:

Bogdán Mária, Feischmidt Margit, Guld Ádám. szerk. (2013): „Csak Másban”. *Roma reprezentáció a magyar médiában*. Budapest/Pécs: Gondolat.

Guld Ádám, Havasréti József. szerk. (2012): Zenei Szubkulturák Médiareprezentációi: Stílusok, színterek, identitáspolitikák. Budapest; Pécs: Gondolat Kiadó.